

Aina siellä, missä
jokin yhteisö elää
sovituksen käyteaineena
tässä suuressa yhteisössä,
kirkossa, muuttuu mahdoton
mahdolliseksi.

3 / 2012

Sinapinsiemen

Sinapinsiemen ry

Hallituksen puheenjohtaja

Leena Kairavuo

Koulukatu 14 A 28

20100 TURKU

Puh. 050-565 0493

Sähköp. leena.kairavuo@evl.fi

Sihtööri

Timo Ruotsalainen

Jäkäräläntie 8 C 15

00940 HELSINKI

Puh. 050-571 3223

Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja

Terttu Lapinleimu

Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Kirjakauppavastaava

Leena Rautiainen

Ukinranta

Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA

Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)

Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi

Blogi: ukinranta.wordpress.com

Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit

Sinapinsiemen ja Ukinranta: 800017-843759

Kirjakauppa: Sampo 800016-891015

Intian kummilapset: Nordea 218518-133440

Tässä numerossa

Pääkirjoitus.....	4
Anna-Maija ei ole enää keskuudessamme	6
Pyhä on hipaissut.....	8
Pyhästä kateudesta ja pyhään juurtumisesta.....	10
Pyhyden taju.....	14
Häivähdys pyhää	16
Luonnon pyhydestä.....	18
Mietiskeltäväksi: Pyhien yhteys.....	20
Syyskokous ja seminaari.....	21
Pyhän valossa	22
Hengellinen matkaopas	24
Unelmamme yhteisöstä ei kuole.....	26
Uuden kynnyksellä Ukinrannassa.....	29
Ukinrannan ohjelma syksyllä 2012.....	31
Sinapinsiemenen kustantamia kirjoja.....	32
Tähän syksyn rakkauteen	33
Sinapinsiemen ry.	34

Kannen kuvat: Juhani Veikkola

Kutsu pyhän yhteyteen, profeetan tehtävään

*Minä tahtoisin köyhiä parantaa / ja sairaita kuljettaa
Mutta sieluni kevyt ja puutteellinen / vain itseään huvittaa
Herra, kiinnitä minut / Herra, kiinnitä minut
Käteesi lujaan ja voimakkaaseen
Herra, kiinnitä minut / Herra, kiinnitä minut
Silmäisi armonmereen*

*Jeesus Kristus armahda / ja suutani kosketa
Anna riemua taivaasta / ja nähdä unia riemun laivasta
Herra, kiinnitä minut!*

Sinapinsiemenen kirjakaupassa Ukinrannassa on myytävänä CD, johon sisältyy myös se laulu, josta nämä rivit on otettu. Siihen on kerätty lauluja Suomen Kristillisen Ylioppilassliiton (SKY) julkaisemilta levyiltä. Minun tietoinen sitoutumiseni kristilliseen uskoon alkoi vuonna 1968 julkaistun ”Nostokurki”-LP:n laulujen äärellä. Kuuntelin loputtomasti tuota levyä, jonka ajatuksista tunsin löytäneeni sellaisen kristillisen uskon tulkinnan, johon saatoin varauksetta liittyä. Halusin kiinnittäytyä siihen Jumalaan, joka antaa riemua taivaasta ja sen voiman varassa lähettää minut parantamaan maailmaa, jossa köyhiä sorretaan epäoikeudenmukaisesti. Siirtyminen SKY:stä Taizéhen ja sen innoittamaan Sinapinsiemenen oli luontevaa kasvua opiskeluaajoista aikuisuuteen. Työ Tansanian kirkon palveluksessa merkitsi käytännössä sitä, että sain kuljettaa sairaita ja kulkea köyhien rinnalla.

Tämä lehti liittyy kirkkomme yhteiseen vuosien 2010–12 painopisteeseen ”Pyhä”. Tänä vuonna erityisesti teemana on ”Pyhän yhteydessä”. Tämän lehden artikkeleissa saamme lukea ajatuksia siitä, mitä on olla, elää ja toimia Pyhän yhteydessä. Pyhän todellisuus liittyy olennaisesti myös viime aikojen keskusteluun koulun uskonnonopetuksen asemasta ja merkityksestä. Tämän lehden artikkelit tuovat näkökulmaa tähänkin keskusteluun.

Se, että saa kokea riemua taivaasta, synnyttää maailman parantamisen halun. Pyhän kohtaaminen vie käytännön toimintaan. Raamatun profeetoilla, maailman parantajilla, oli takanaan Pyhän kohtaaminen. Yksi vaikuttavimmista kutsumusnäyistä liittyy profeetta Jesajan kutsumiseen. Hän koki olevansa Pyhän edessä, enkelien, savun ja vapisevien ovenpielten, jumalallisen äänen kaiun ja taivaallisen laulun pauhi-

nan keskellä, ”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot! Hänen kirkkautensa täyttää kaiken maan”. Jesaja koki hehkuvan hiilen kosketuksen huulillaan. Tämä näky sai profeetta Jesajan sitoutumaan Jumalan antamaan tehtävään: ”Tässä olen, lähetä minut”. Itse en ihan näin vavisuttavaa kokemusta ole kokenut, mutta jonkinlaisen vahvan Pyhän kosketuksen sydämessäni kuitenkin. Sellaisen, jonka tuntee hiljaisina, kirkkaina totuuden hetkinä. Kutsun olla Jumalan lähettiläänä, Suuremman käytössä. ”Herra, kiinnitä minut / käteesi lujaan ja voimakkaaseen!”

Pyhän yhteydessä. Sinapinsiemenkin on kutsuttu profeetan tehtävään, taistelun ja rukoushiljaisuuden tielle. Syyskuinen Taizé Helsinki 2012 -kokoontuminen kutsuu taas uusia nuoria aikuisia tälle tielle. Anna-Maija Raittila muistutti usein retriitin aloituspuheessaan siitä, että retriitti on kutsu johonkin pysyvään muutokseen, ajattelussa, asenteissa, elämäntavoissa. Retriitti ei voi olla sitä, että ”sieluni kevyt ja puutteellinen vain itseään huvittaa”. Me asetumme hiljaisuuteen, Pyhän yhteyteen, ennen kaikkea siksi, että Hän muuttaisi meissä jotain, laittaisi meidät liikkeelle. Rukoushiljaisuus kutsuu muutokseen, taisteluun, profeetan tehtävään, köyhien parantamiseen.

Profeetta voi saada kutsumuksensa vain Pyhän kohtaamisesta. Jumalan ihminen voi toimia ja elää vain Pyhän yhteydessä. Profeetan tehtävää toteutettaessa, taistelussa rauhan ja oikeudenmukaisuuden puolesta, ihmisten kohtaamisessa tapahtuu myös Pyhän kohtaaminen, Kristuksen kohtaaminen. ”Minun oli nälkä ja jano, minä olin

koditon ja alasti, minä olin sairaana ja vankeudessa”.

Sinapinsiemenellä, Ukinrannalla ja jokaisella yksittäisellä kristityllä on profeettallinen tehtävä, kirkossa yhteiskunnassa, maailmassa. Mikä se on? Miten toteuttaa sitä? Jotta saisimme vastaukset näihin kysymyksiin, meidän on asetuttava Pyhän yhteyteen, Pyhän hiljaiseen kuuntelemiseen. Sinapinsiemen on osaltaan ollut vaikuttamassa siihen, että suomalaiset ovat löytäneet tavan asettua Pyhän yhteyteen rukoushiljaisuudessa. Taizén tavoitteista toinen, taistelun tie, profeetan tie, on yhä kesken. Herra kiinnitä minut, käteesi lujaan ja voimakkaaseen!

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen hallituksen jäsen ja Tampereen Messukylän seurakunnan kappalainen.

JUHANI VEIKKOLA

Anna-Maija ei ole enää keskuudessamme

Tämän lehden kirjoituksia koottaessa tuli tieto, että Anna-Maija Raittila oli nukkunut hiljaa pois lauantai-ilta 25.8. Hiljaa hän oli ollut keskuudessamme jo pitkän aikaa, myhäillen seurannut Sinapinsiemenen ja Ukinrannan toimintaa sivusta, ihastuneena ja lämpimästi vastaanottanut vierailujamme vanhainkoti Helenassa ja uponnut sitten taas kirjoihin, joita ystävät hänelle kantoivat, ja kirjeisiin, joita hän sai eri puolilta maata ja maailmaa.

Yhdyn Ukinrannan blogissa ilmaistuun ajatukseen: ”Ilman Anna-Maijaa ei olisi Sinapinsiementä eikä Ukinrannan Tulisijaa. Emme olisi täällä. Elämä olisi toisenlaista. Lohduttomampaa, arvelen.” Niin, Anna-Maija oli se joka innostui ja innosti, lähti liikkeelle ja sai ihmiset liikkeelle, avasi silmiä näkemään pienessä suurta, opasti luottamukseen ja roh-

keuteen. Hän kiersi raskaiden kirjakkassien kanssa ympäri maata julkisilla kulkuvälineillä, polkupyörällä, taksilla, välitti kokemuksiaan Taizésta ja muista hengellisistä yhteisöistä, lausui runojaan, myi kirjoja, keräsi kannatusta Omenapuukylälle, sitten Morbakalle, tukea Intian kummilapsille ja Sinapinsiemenen stipendiaateille, hoiti laajaa kirjeenvaihtoa sekä yksityisesti että Tulisijakirjeittensä kautta laajalle joukolle. Hän tartutti oman innostuksensa ja kaipuunsa muihin. Hän oli sydän joka sykki, generaattori, joka tuotti virtaa toistenkin käyttöön. Paljosta olemme kiitollisia hänelle.

Näimme hänen joskus myös uupuvan. Sinapinsiemenen hallituksessa koin, että minun täytyy olla se, joka pitää jalat maassa, jotta ei Anna-Maijan siipien varassa kohota lentoon liian korkealle ja mätkähdetä sieltä maahan. En aina onnistunut, mutta usein sain myös

JUHANI VEIKKOLA

hävetä varovaisuuttani: ideat lähtivät lentoon minun varoitteluistani huolimatta – ja ne kantoivat! Jälkeenpäin, erityisesti Anna-Maijan runoja lukiessani, olen miettinyt, kumpikohan meistä oli lähempänä maan kamaraa, hän vai minä.

Kuvittelen: Jos Anna-Maija kirjoittaisi Pyhästä, hän kirjoittaisi siitä, miten Pyhä kohdataan pienessä, vaatimattomassa, unohdetussa, kätöksässä olevassa. Jumalan elämä sykkii siellä, minkä ohi ihmiset usein katsovat tähytessään korkeuksiin. Minusta Irja-piispamme on tavoittanut runossaan, jonka hän kirjoitti meille tervehdykseksi ennen tietoa Anna-Maijan kuolemasta, juuri sen sävyn, joka Anna-Maijan runoissa välittyy.

Koemme haikeutta ja samalla valtavaa kiitollisuutta Anna-Maijasta ja hänen elämäntyöstään. Meidän on syytä vielä monessa yhteydessä palata siihen.

Taizén prior, veli Alois kirjoitti: *Jetzt ist Anna-Maija von uns gegangen. Christus nimmt sie auf. Und in uns bleibt eine grosse Dankbarkeit. Sie lebte in inniger Verbundenheit mit Frère Roger, in der Sorge um die Jugend und um die Kirche. Beide waren erfüllt von einer Leidenschaft für Gemeinschaft und Frieden. Ich persönlich habe ihr und Taisto viel zu verdanken. Sie hat auf meinem Weg nach Taizé eine wichtige Rolle gespielt.*

Yhdessä Taizén yhteisön kanssa rukoilemme:

Christ Jesus, you receive Anna-Maija in the life of eternity.

You overcame death and you are mysteriously present to each one of us. You preserve us from discouragement and you fill us with hope. So, even with a faith that is very little, we dare to say through our lives: "Christ is risen!"

Pyhä on hipaissut

*Pyhä
on hipaissut*

*kun tunnistan keskeneräisyydessä kauneuden
haavoissa, arvissa, unohtuneissa unelmissa
omissani ja toisten
niissä Pyhä läsnä*

*kun karsastaessani outoa, vierasta
alan aavistella luomisen ainutkertaisuutta
hän, se, hekin ja tuo
kantavat omaa nimeään ja kokonaista kertomustaan
Pyhä koskettaa, kun kiinnostuu
luopuu luokituksista ja lukituista lokeroista*

*kun vapaudun
vaatimuksista, häpeästä, tosiasioidenkin tuomioista
kellahdan levollisen luottamuksen niitylle
hengitän olemisen armoa
Pyhä paikalla
kun paine kaikkooa, pelko väistyy
ilolle tulee tila*

*kun astelen arkeen
maanantaissa sunnuntaimaustetta muistaen
tiskirätti, sähköpostiruuhka
pölynimurin surina, itkevän lapsen kiukku
tai päivien autius ja tarpeettomuuden tuska
Lian keskellä
Pyhä kanssamme piilosilla
silmuoituen luomisensa jokaiseen hetkeen ja hiukkaseen
arvon arvottomalle lahjoittaen*

*Pyhän läsnäolo
hämmentää
hiljentää
yllättää*

*Rohkenenko rukoilla
Tule Henki Pyhä,
aluksi vain hipaise*

IRJA ASKOLA
Helsingin hiippakunnan piispa

Pyhästä kateudesta ja pyhään juurtumisesta

Uskonnot eivät vain seuraa toisiaan

Juutalaisuuden juuret ulottuvat kolmen tuhannen vuoden taa ja sitä pidettiin muinaisena uskontona jo ajanlaskumme taitteessa, jolloin Jeesus Nasaretilainen eli. Jeesuksen elämästä ja kuolemasta lasketaan alkaneen kristinuskon historian. Samoihin aikoihin syntyi rabbiininen juutalaisuus, juutalaisuuden nykykuoto. Kuusisataa-luvulla eläneen Muhammedin seuraajat muodostivat kolmannen yksijumalaisen kirjauskonnon, islamin.

Edellä kuvatusta historiallisesta kronologiasta johtuen unohdamme helposti, että Lähi-idän monoteistiset uskonnot eivät syntyneet ainoastaan perätysten. Juutalaiset, kristityt ja muslimit ovat eläneet halki vuosisatojen keskinäisessä vuorovaikutuksessa. Tänäkin päivänä nämä kolme suurta uskontoperinnettä ovat eläviä ja ikuisista totuuksistaan huolimatta jatkuvassa muuttokesssa. Ne vaikuttavat edelleen toisiinsa.

Tämä kirjoitus olkoon kutsu viivähtää pyhän juurilla ja pyhän luomassa vuorovaikutuspiirissä. Pyhän juurilla – ja juutalaisuuden, kristinuskon ja islamin syntyvaiheissa – ihmisten valtaväestö oli lukutaidotonta. Arjessa ei katsottu kirjoihin vaan pyhästä opittiin *lukemalla ihmisiä*. Tavalta tai toisella sama tapahtuu yhtä lailla tänään, kun asenteemme ja ymmärryksemme toisistamme muokkautuvat arjen kokemustemme ja kohtaamistemme perustella. Miten voisimme oppia pyhästä vuorovaikutuksessa toinen toistemme kanssa? Mi-

ten voisimme oppia pyhästä jakamisen ja yhdessä elämisen kautta?

Kohtaamisen perustana on ”pyhän” yhteinen juuri

Ottamatta kantaa siihen kuka JHWJ, *Allah* tai Jeesus on, voidaan sanoa, että pyhällä on juutalaisuudessa, kristinuskossa ja islamissa yhteinen *juuri*. Juurella tarkoitetaan sanan 'pyhä' etymologista taustaa. Lähi-idän seemiläisissä kielissä pyhään viittaa konsonanttijuuri Q–D–SH, *qadosh*, ja kokemuksesta pyhästä on ilmaistu sen avulla niin hepreankielisessä juutalaisuudessa, syyriankielisessä kristillisyydessä ja arabiankielisessä islamissa aina pyhistä teksteistä tähän päivään saakka. On tärkeää, että pyhästä on haluttu puhua yhteisin sanoin, silloinkin, kun ajatukset pyhästä ovat olleet eriäviä.

Siinä missä suomen kielen sana 'pyhä' tuo mieleen ehkä pyhäpäivän, hartaan tilan tai hiljaisuuden, voidaan pyhän lähi-itämaista merkitystä kuvata paljon toiminnallisemmaksi. *Pyhä on verbi*; pyhä on *sermonia*, pyhä *ottaa muodon ja tapahtuu*. Juurissaan pyhä liittyy toisaalta jumalanpalvelukseen mutta yhtä syvällisesti myös etiikkaan. Pyhä kääntää ihmisten sydämiä Jumalan puoleen, mistä luonnollisena seurauksena pyhä (tai Pyhä) motivoi ihmisiä eettisesti kestävään toimintaan suhteessa lähimmäisiinsä.

Pyhä on *läsnäolevaa* pyhää ja *toimivaa* pyhää; pyhä ottaa muodon ja tapahtuu meissä.

Pyhää kohtaamassa – uskontodialogisia peruseriaatteita

Viime keväänä tein jälleen matkan Israeliin ja Palestiinalaisalueille. Minulle ”pyhä maa” ei niinkään avaudu sen lukuisien toisten kanssa kilpailevien nähtävyyksien kautta, pyhiin paikkojen ja pyhiin kivien kautta, kuin sen eletyn historian ja eletyn nykyisyyden kautta. ”Pyhä maa” on kohtaamispaikka, missä elävät kivet ovat läsnä ja toimivat; yhä tänäänkin alueen ihmiset jakavat historiansa, nykyisyytensä ja tulevaisuutensa.

Viimekeväseltä reissulta sain erityisen maukkaaksi matkaevääksi ja kotiinvietäväksi ruotsalaisen teologin ja luterilaisen piispan, Krister Stendahlin (1921–2008), kolme periaatetta liittyen uskontojen väliseen ja keskinäiseen ymmärrykseen. Piispa Stendahl ei koskaan julkaissut uskontodialogisia periaatteitaan, mutta ne tunnetaan ja niitä arvostetaan laajalti. Minä sain oppia ne vierailullani ruotsalaisessa teologisessa instituutissa Håkan Bengströmiltä ja näin osaltani liittyä tähän suullisen perimätiedon ketjuun.

Stendahlin kolme peruseriaatetta ovat seuraavat:

1. Jos tahdot ymmärtää toista uskontoa, tutustu siihen sen edustajien, älä sen vihollisten, kautta.

2. Vertaile tasavertaisesti; älä vertaa omia ihanteitasi toisten käytäntöihin.

3. Jätä tilaa ”pyhälle kateudelle”; sille, että toisen uskonnosta voi löytyä joitain sinulle vieraita ulottuvuuksia, joita voit op-

Uskonnollinen juutalainen mies syventyy pyhiin kirjoituksiin Länsimuurin edessä Jerusalemin vanhassa kaupungissa. Hän kantaa vaatteissaan Jumalan lakiin kätkeytyä lupauksia.

pia ihaillemaan ja kunnioittamaan tutustuttuasi niihin.

Stendahlin määritelmän mukainen pyhä kateus tarkoittaa sitä, että uskallamme avata aistimme hämmästelemään toinen toisiamme vailla pelkoa siitä, että oma ainutlaatuisuutemme turhentuu. Tällainen kateus on pyhää siksi, että se ohjaa kohti empatiaa, kanssaelämistä ja myötätuntoa, ja samalla opettaa meitä arvostamaan myös itseämme. Seuraavat tuokiokuvat pyhästä on hahmoteltu Stendahlin periaatteiden hengessä. Niistä välittyköön heijastumia minun sydämeni pyhästä kateudesta.

”Minä kirjoitan lakini heidän sydämeensä”

Juutalaisten pyhä kirja, Heprealainen raamattu (meille usein: Vanha testamentti),

kuvaa herkeämättä, kuinka Jumala tekee itsensä – pyhytensä – nähtäväksi, ”jotta kaikki kansat tulevat tietämään, että minä olen Herra” (esim. Hesekielin kirjassa 38:23; 39:7). Juutalaisuudessa onkin keskeistä, että Jumalan voima tavalla tai toisella näyttäytyy, tulee nähtäväksi ja näkyy.

Enemmän kuin kansojen kohtaloihin, Jumalan pyhyys ja sen todeksi tuleminen maailmassa liittyy juutalaisuudessa arkiiseen ja jokapäiväiseen elämään ja toimintaan. Jokainen ratkaisi tai arvovalinta voidaan lopulta arvioida vain Jumalan pyhyden edessä: miten Jumala tulee nähtäville siinä, mitä minä olen; olenko elämälläni tänä päivänä pyhittänyt Jumalan nimeä, vai turhentanut sitä?

Uskonnollinen juutalainen ei lausu Jumalansa nimeä ääneen vaan kantaa sitä mukanaan sisimmässään, sekä identiteetissään että teoissaan. Lakia kunnioittamalla ja seuraamalla juutalainen ei siis ensisijaisesti tähtää omaan pelastukseensa vaan siihen, että Jumalan nimi tulee todeksi hänen teoissaan. Tällaisesta vakaumuksesta käsin ihmisen olemus ja elämä – kaikki hänen tekemisensä ja toisaalta yksin se, että hänessä on elämän henki – ovat viime kädessä edustustehtäviä: hän on sitoutunut suhteeseen Näkymättömän Pyhän kanssa, *joka tekee itsensä nähtäväksi*.

Iloisesti velvoitettu

Muslimin velvollisuuksiin ja määräyksiin kuuluvat sellaiset arkiset asiat kuten ruokailu viisi kertaa päivässä rukouksikutsun aikaan, paasto juhla-aikoina ja omaisuudesta jakaminen sekä naapureilleen että köyhille. Nämä myös juutalaisesta ja kristillisestä perinteestä tutut elementit – rukous, paasto, almut – elävät yhä vahvasti is-

lamilaisessa tapakulttuurissa, joka on monella tapaa yhteisöllisempi ja yhtenäisempi kuin esimerkiksi oma suomalainen luterilaisuutemme. Islamin mukaan pyhä ulottuu kaikille elämän osa-alueille. ”Juuri sen tähden me suoritamme kaikki velvollisuuksiemme ja määräyksemme”, jatkaa muslimiystävänä kuvaustaan pyhästä.

Velvollisuudet ja määräykset eivät ole raskas taakka vaan pyhän kokonaisvaltaisen läsnäolon merkki elämässä. Pyhä velvoittaa lähimmäisiä kohtaan ja toisaalta tuo ilmi muslimin myöntyväisyyden Jumalan tahdon edessä. Näin velvollisuuksien päivittäinen valitseminen on arjessa uskon tunnustamista. Perheen ja lähimmäisten seurassa viihtyminen on myös pyhän äärellä viipyilemistä; niinpä muslimiperhe saattaa istua moskeijan sisäpihan varjoon, lapset leluineen ja pikkueväineen, viettämään päivää yhdessä.

Ehkä juuri jaetuissa ja yhteisissä tavoissa korostuu pyhän kokoava luonne – pyhä rytmittää elämää, kun rukoukset tauottavat työpäivää, ja samalla pyhä rutiineineen ohjaa luontevasti toisten luo.

Vastaanottamista ja suunnan valintaa

Kristinuskossa pyhä liittyy keskeisesti Pyhään Henkeen, joka asuu ja vaikuttaa kasitetussa kristityssä. Tällöin pyhä ymmärretään usein vastaanottamisena ja täyttymisenä, mistä vaikutusvaltaisin esimerkki lie nee nuori neitsyt Maria tai kastepukuinen vauva.

Tästä painotuksesta johtuen juutalain ajatus puntaroida elämäänsä Jumalan maineen varjelijana ja edustajana tai muslimin into elää pyhää todeksi uskonnollisissa velvoitteissaan saattaa tuntua kristityn näkökulmasta vieraalta. Luterilaisesta pe-

rinteestä käsin tätä vierautta on joskus tyydytty kuvaamaan ansiokeskeisyydeksi, joka asettuu luterilaisessa ajattelussa armon vastakohtaksi. Mikäli kuuntelemme Stendahlin periaatteita, emme kuitenkaan voi erehtyä pitämään tuollaista vertailua ymmärtämisenä tai edes tasavertaisena.

Erityisesti protestanttisessa perinteessä – jossa itse olen kasvanut – on tyyppillistä ajatella, että pyhä – ja usko – on jotain, mikä *otetaan vastaan eikä sille tehdä mitään*. Tällainen ajatusmalli jättää vain vähän tilaa pyhän kutsuvan läsnäolon seurauksille ja pyhän avaamalle uudelle elämälle ihmisen toiminnassa. Pyhän ymmärtäminen arjessa voi avata uuden näkökulman myös armosta ja ansiotta saatuun lahjaan. Ehkä tuo uskonlahja ei niinkään ole kirjahyllyn täytteeksi tarkoitettu koriste-esine, vaan vaikkapa polkupyörä, väline, joka otetaan käyttöön ja jonka kanssa opetellaan ajelemaan luottavaisesti, miksei innokkaastikin, mutta myös varovasti ja harkiten.

Uusitamentillinen ajatus pyhästä sisältää eettisen viestin, toiminnallisen pyhän, jonka kautta voimme tulla lähemmäs myös muslimi- ja juutalaisia veljiämme ja sisariamme: pyhät (*hagioi*) on kutsuttu jumalallisen johdatukseen ja moraaliseen velvoitukseen. Salattu pyhä on kristillisen kirkon sydän, ja samalla jokainen kristitty on pyhyden asuinsija (esim. 1. Kor. 6:19-20) – merkki siitä, että Jumala on tullut maailmaan.

Erilaisuus – pyhässä ja arjessa – on läsnäolon ja kasvun maaperää

Juutalaisuutta ja islamia pidetään kristinuskon sisaruskontoina, sillä kaikki ne kolme ovat peräisin samoilta seuduilta ja sitoutuvat uskossaan yhteen Jumalaan. Yh-

teiset juuremme juutalaisten ja muslimien kanssa ajavat meitä usein erilleen, sillä tahdomme itsenäistyä kuten sisarukset konsanaan. Ja silti erilaisuus – eikä eripuraisuuskaan – ei saa meitä irti toisistamme. Me olemme kasvaneet yhdessä ja jaamme saman maailman. Meitä yhdistää vastuu tästä maailmasta, joka pohjaa ajatukseen luomisesta ja Luojusta elämän antajana.

Ehkä voimme oppia jotain sisaruksiltamme. Ehkä näemme heissä jonkun osan itseämme. Ehkä havaitsemme, miksi itse kasvoimme sellaisiksi kuin kasvoimme. Ehkä opimme näissä lähisuhteissa ne kaikkein tärkeimmät taidot: kunnioittamaan toista sellaisena kuin hän on ja kiinnostumaan toisesta yksistään siksi, koska hän on. Ehkä opimme arvostamaan toinen toisiamme sekä tunnistamaan dialogissa paremmin myös *oman ainutlaatuisuutemme*.

*Kirjoittaja on tohtorikoulutettava
Helsingin yliopistossa.*

*Hän tutkii juutalaisuuden, kristinuskon
ja islamin keskinäistä vaikutushistoriaa.*

Kirjoitus pohjautuu Kajaanissa Pohjois-Suomen Palvelevan Puhelimen neuvottelupäivillä 12.2.2012 pidettyihin luentoisiin Pyhän juurilla & Pyhän juurilta arkeen sekä niiden jälkeen Palvelevan Puhelimen Linkki-lehdessä julkaistuun artikkeliin (2012).

Suomenkielista kirjallisuutta aihepiiriin liittyen: Dorothea ja Fanny Rosenblad: Abrahamin lapset – kolmen uskonnon yhteiset juuret (2004; suomennos 2005, 2008 Suomen Lähetysseura)

Pekka Y. Hiltunen (toim.): Teologia uskontojen maailmassa (2003 Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisuja)

Karen Armstrong: Jumalan historia. 4000 vuotta juutalaisuutta, kristinuskoa ja islamia (1993; suomennos 2007 Ajatus Kirjat)

Pyhyiden taju

Minua pelottaa maailma, josta puuttuu pyhyiden taju. Sellaista kohti näyttää tällä hetkellä kuitenkin kehitys olevan etenemässä siksi, että postmoderni ihminen ei itseriittoisuudessaan hyväksy yläpuolelleen mitään, mikä rajoittaisi hänen autonomista vapauttaan. Hän haluaa olla oman itsensä herra, oman elämänsä sankari ja hallitsija.

Kutsumme pyhyiden tajun puutostilaa maallistumiseksi, sekularisaatioksi. Se merkitsee sitä, että elämästä katoaa transsendenttinen ulottuvuus. Ei tajuta olemassaoloon kätkeytyvää tuonpuoleisuutta, elämän syvyysulottuvuutta. Elämä latistuu pelkäksi immanenssiksi, tämänpuoleisuudeksi, yksitasoiseksi olemassaoloksi, arki-suudeksi. Se johtaa siihen, että vähitellen siltä katoaa merkitys ja arvo. Ihmisen arvokin mitataan silloin vain markkina-arvona, ihmissuhteet tuotteistetaan. Arvelen, että tätä oirehtivat tänä päivänä monet nuoret masennuksellaan ja mielenterveyden häiriöillään.

Tajua elämän transsendenttisestä ulottuvuudesta ja olemassaolon pyhydestä ovat ihmiskunnan historiassa ilmaisseet ja ylläpitäneet uskonnot. Ne ovat antaneet ilmaisen käsitykselle, että elämä tällä maapallolla ei rajoitu vain näkyvään todellisuuteen, jossa olemme vuorovaikutuksessa toistemme ja maailman aineellisen perustan kanssa, vaan siinä on läsnä myös näkymätön,

mutta ihmisen tajuttavissa ja kohdattavissa oleva todellisuus. Se on voima, joka ylläpitää tätä todellisuutta, antaa sille mielen ja sitoo sen yhteen. Meidän olemassaolomme on siitä riippuvainen, vaikka emme sitä tiedostaisikaan. Uskonnot ovat suuntautuneet tätä voimaa kohti palvontana ja rukouksena.

Tuonpuoleisuus on suomalainen ilmaus transsendenssille, mutta tuon sanan käyttäminen luo vääriä mielikuvia. Se miettään yleisesti kuoleman tuolla puolella olevaksi todellisuudeksi, haudantakaisuudeksi. Transsendenssi merkitsee ylittämistä, astumista rajan yli (< transcedere). Se voi olla kuoleman raja, mutta kristillisessä uskossa tuonpuoleisuuden tajutaan olevan läsnä jo nyt tässä elämässä.

Tästä olemassaolon transsendenttisen ulottuvuuden kohtaamisesta on myös käytetty nimitystä hengellisyys, spiritualiteetti, maailman yleiskielessä spirituality. Näyttää siltä, että tätäkin on nykyisen yksilolteisen todellisuuskäsityksen pohjalta vaikea ymmärtää. Kun eräässä kokouksessa alustaja käytti sitä, tulkki käänsi sen mentaaliseksi ulottuvuudeksi. Onhan spiritualiteetti tietysti mentaalinen ilmiö, mutta se ei tyhjenny siihen.

Olen miettinyt, mitä joku tarkoittaa, kun sanoo, ettei ole uskonnollinen. Tarkoittaaako hän sitä, että ei ole kiinnostunut uskon-

nollisesta puheesta vai sitä, että ei tajua elämän transsendenttista ulottuvuutta? Onko uskonnollisuus jokin geneettinen ominaisuus, joka toisilla on, toisilla ei? Kuitenkin joku, joka ei ole pitänyt itseään uskonnollisena, saattaa elämänsä jossakin vaiheessa ”herätä”, havahtua näkemään elämän transsendenttisen ulottuvuuden ja hänen elämänsä saa siitä aivan uuden suunnan. Voisinko vastata ei-uskonnolliselle: elämän pyhyys-ulottuvuus odottaa aukemistaan sinulle?

Minä en pelkää sanoa olevani uskonnollinen ja tarkoitan sillä sitä, että näen elämässä läsnä olevana sellaisen tuonpuoleisuuden ulottuvuuden, joka avaa tähän immanenttiseen ja historialliseen todellisuuteen uudenlaisen näkökulman. Sitä ei voi tulkita tai selittää tyhjentyvästi eikä kuvata muunlaisella kielellä kuin uskonnollisella. Avainkäsitteitä tässä ovat pyhyys ja osallisuus: me olemme ihmisinä osallisia suuremmasta ja syvemmästä todellisuudesta kuin arkinen kokemus tai tieteellinen havainnointi voi meille avata. En osaa sitä muuten ilmaista kuin että olemme osallisia elämän pyhyydestä.

Kaikki uskonnollisuus ei kuitenkaan todista pyhän edessä olemisesta ja pyhän kunnioituksesta samalla tavalla. Maailmassa on paljon uskonnollisuutta, jossa uskonnosta on tehty ihmisten vallankäytön väline tai jolla vain varmistetaan omaa menestymis-

tä. Pyhän kohtaaminen edellyttää pysähtymistä, hiljentymistä ja kumartumista. Pyhä on jotakin sellaista, jota emme pysty otamaan hallintaamme, emme käyttämään hyväksemme. Meidän on vain lähestyttävä sitä nöyrinä ja kunnioittavina. Sen edessä joudumme näkemään ja tunnustamaan oman saastaisuutemme, sen, kuinka meidän hurskaimpiinkin pyrkimyksiimme sisältyy paljon itsekkyyttä ja oman edun tavoittelua. Siksi Pyhää voi lähestyä vain armahtajan turvin ja hänen kauttansa. Hän näyttää meille, että Pyhällä on lempeät kasvot.

Pyhän kohtaaminen ei vaadi pyhitettyjä paikkoja. Pyhä voi kohdata meidät arkisissa tilanteissa, joissa odottamatta pääsemme hetken ajan kurkistamaan tuonpuoleiseen, tajuamme sen läsnäolon. Se voi tapahtua luonnossa, ihmisten kohtaamisessa tai omissa hiljaisissa sopessamme. Kuitenkin pyhyiden tunnetta voidaan ja sitä pitää myös vaalia luomalla tilaa hiljaisuudelle, pysähtymiselle, kuuntelulle.

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen perustajajäseniä ja toimii yhä lehden toimittajana.

Häivähdys pyhää

Onko mikään enää pyhää? Miksi pitäisi olla?

Pyhän nimissä, sen puolustamiseksi, maailmassa on sodittu, vainottu ihmisiä, rajoitettu tieteen, taiteen ja muun ilmaisuuden vapautta. Pyhä piirtää rajat ihmisen toiminnalle. Sen keskeinen sisältö on tabu, koskematon, jotain johon ihmisen ei ole lupa kajota. Rajojen asettajaksi ymmärretään usein uskonto, viimekädessä Jumala. Sen tähden uskontoon kielteisesti suhtautuvat voivat joskus nähdä jopa velvollisuudekseen pyhien rajojen rikkomisen ihmisen vapauden puolustamiseksi.

Pyhän kanssa on syytä olla varovainen. Pyhä on yhtäaikaan houkutteleva ja vaarallinen. Ihmisen haltuunsa ottama pyhä muuttuu helposti pahaksi. Siitä voi tulla ja on tullut monta kertaa uskonnollisten fanaatikkojen valankäytön väline, joka asettelee rajoja lähinnä muille ihmisille ja äärimmillään oikeuttaa jopa hirmutekoihin. Oikea pyhä ei kuitenkaan suuntaudu ketään vastaan, eikä se antaudu ihmisen haltuun edes selitettäväksi – saati lyömäaseeksi. Aitoon pyhän kohtamiseen kuuluneen aina taju suuresta salaisuudesta ja omasta pienuudesta. Ehkä vain häivähdys pyhää on juuri oikeankokoinen annos ihmiselle – siitä ei saa otetta ja enempiä emme kestäi-

sikään lankeamatta suuruudenhulluuteen tai kauhuun.

Jos pyhä voi ihmisen käsissä muuttua pahaksi, niin toisaalta pyhän puute voi tehdä tilaa pahalle. Esimerkiksi filosofi Eero Ojanen on todennut, että ”kaikkien tabujen rikkominen, kaiken vastenmielisen ja pahan kuvaaminen on jo viety taiteessa niin pitkälle, ettei enää päästä pidemmälle kuin todellisen pahan tekemisen suuntaan” Vastavasti Johanna Korhonen kirjoittaa HS:n kolumnissaan: ”Pyhän taiteen vastakohta on nöyryytysviihde”.

Ihminen tai yhteisö, jolle mikään ei ole pyhää, jonka ei tarvitse kumartaa minkään edessä, on vaarassa menettää jotain arvokasta; jotain joka kannattelee ja suojelee elämää ja tekee siitä merkityksellistä. Pyhän tunnustaminen ja kunnioittaminen pitää ihmisen oikeankokoisena. Jotenkin näen pyhästä vapauttamisen pyrkimyksissä samaa kuin syntiinlankeemuskertomuksen houkutuksessa ”teidän silmänne avautuvat ja teistä tulee Jumalan kaltaisia, niin että tiedätte kaiken...” Heidän silmänsä kyllä avautuivat, mutta he huomasivat vain olevansa alasti. Ihmisenä ei ole Jumalaksi. Ihminen ei tiedä kaikkea. Siksi on rajoja, joita on syy-

tä kunnioittaa. Aidon pyhän kokemuksen suurin este on varmaan nöyryyden puute.

Vaikka pyhää ei voi saada haltuunsa, sen kokemiselle voi tehdä tilaa. Se tarkoittaa pysähtymistä, vetäytymistä arjen tohinasta, hiljaisuutta. Käsky lepöpäivän pyhittämiseen kehottaa myös omalla tavallaan tekemään elämässä tilaa pyhän kokemiselle.

Missä tai miten ikinä koemmekin häivähdyksen pyhää, sitä kokemusta on syytä kunnioittaa. Pyhä on Jumalan kosketus ihmisen todellisuudessa. Jumala on pyhä. Ihmisessä Jumalan kuvana on häivähdys pyhää. Myös sitä on syytä kunnioittaa.

*Kirjoittaja on retriitinohjaaja,
eläkkeellä oleva uskonnon
ja psykologian opettaja
Naantalista.*

Luonnon pyhyden taju – selviytymisen edellytys

” Koska luomakunta on pyhän Jumalan läsnäolon paikka, voimme sanoa, että luomakuntakin on pyhä. Luomakunnan pyhyys ei johda panteismiin, jumalan ja luonnon samastamiseen, sillä kristillisen käsityksen mukaan Jumala on kaikessa luodussa, mutta samalla myös sen ylä-, ala- ja ulkopuolella. Luomakunta kuitenkin heijastaa Luojansa pyhyttä, mistä seuraa, että ihmisen tulee kunnioittaa luotua ja vastaanottaa se Jumalan lahjana.

**

” Ja jos maa on pyhä, silloin meidän suhteemme ympäristöön on sakramentaalinen. Synti on monin tavoin juuri sitä, että kieltäydymme ottamasta maailman vastaan Jumalan lahjana. Tässä valossa pyhä Iisak Syyrialainen esittää, että hengellisen elämän päämäärä on saavuttaa ”armollinen sydän, joka palaa rakkautesta koko luomakuntaa kohtaan...”

Ensimmäinen lainaus on evangelis-luterilaisen kirkkomme ilmasto-ohjelmasta *Kiitollisuus, kunnioitus, kohtuus* vuodelta 2008. Jälkimmäinen on ortodoksisen patriarkka Bartolomeoksen saarnasta Joensuuun kirkkopäivillä 2010. Molemmat tekstit kertovat siitä, miten olennainen osa kristillistä todellisuuskäsitystä on taju luomakunnan pyhydestä. Idän kirkon perinteessä tämä taju on säilynyt katkeamatta, läntisessä kristikunnassa pyhyden taju on palaamassa vuosisataisen pyhydenpimennyksen jälkeen.

Miksi luonnon pyhyden taju on niin tärkeää, erityisesti tänä aikana? Siksi, että siihen, mitä ihminen pitää pyhänä hän suhtautuu kunnioituksen, ihmettelyn ja terveen pelonkin tuntein. Pyhää suojaa tietty koskemattomuus. Länsimaisen tieteen ja teknologian voittokulku viime vuosisatoina on järkeyttänyt pahoin maapallon luonnon herkkiä järjestelmiä. Taustalla on ajattelu, jossa on tietoisesti pyritty eroon luonnon lumon tai pyhyden tajusta. Tämä siksi, että ihminen voisi rajoituksetta käyttää hyväkseen kaikkia luonnon antimia. Luomakunnasta, kodistamme, on tullut luonnonvaroja. Ihmisten ja eläinten, koko maail-

man ajatellaan olevan vain monimutkaisia koneita. Tämä on avannut portit aheelle luomakunnan aarteiden riistolle sekä julmuudelle ihmisiä ja muita lajeja kohtaan.

Selviytyäkseen ihmiskunnan on kiireellistä palata näkemään luonto toisin. Tähän tarvitaan riittävän voimakkaita symboleja, joilla on kyky koskettaa koko ihmistä liikuttaen tunteita, asenteita ja elämäntapoja. Yksi tällainen ”symboli” voisi olla lause: Maa on pyhä.

Patriarkka Bartolomeos on lausunut, että ilmastonmuutos ja muut vakavat ympäristöongelmat ovat oireita moraalisen ja hengellisestä kriisistä. Siksi todellisten ja kestävien ratkaisujen tulee juurtua sille tasolle, missä arvot ja asenteet muodostuvat. Se on myös hengellisyyden ja teologian liikkuma-aluetta ja siksi kristillisellä teologialla on uusi hyvin merkittävä tehtävä tässä ennennäkemättömässä kriisitilanteessa. Kristillisten kirkkojen ja niiden jumalpuheen tulee olla mukana palauttamassa luonnon pyhyden tajua. Tämä on osa niiden profeetallista tehtävää. Tavoitteen saavuttamiseksi kirkkojen on myös pyrittävä yhteistyöhön muiden uskontojen kanssa.

Kristillinen teologia ei voi toteuttaa tätä tehtäväänsä, ellei se itse ole valmis uudistumaan. Elävälle traditiolle on ominaista, että se yhtä aikaa pysyy ja muuttuu. Teologian tulee perustua kokonaisvaltaiselle todellisuuskäsitykselle, jossa korostuu kaiken luodun yhteenkuuluvuus ja keskinäinen riippuvuus. Jumalasta tulee puhua se-

kä persoonallisina että kosmisin kuvina, sillä Kolmiyhteinen Jumala on läsnä kaikessa luodussaan, jokaista pienintä puun lehteä myöten. Ihmisen ja eläimen itseisarvoa ja koskemattomuutta tulee kunnioittaa.

Meille suomalaisille tässä vaativassa ja vaiputtavassa ajattelun käänteessä voi arvaamattomaksi avuksi olla oma ugrilainen perinteemme. Sen sirpaleista syntyy kuva kulttuurista, jossa ihminen ymmärretään ruumiin ja sielun kokonaisuudeksi (saunakulttuuri!) samaan tapaan kuin Raamatussa. Ugrilaisuuden luontosuhdetta on kuvailtu syväksi ja pehmeäksi. Tällaiselta pohjalta on hyvä hapuilla kohti uudenlaista hellää suhdetta metsään, eläimiin ja toinen toisiimme.

Anna-Maija Raittilan runollinen teologia ilmentää jo tällaista suomalais-ugrilaista hellyyden teologiaa, jossa Jumalan läsnäolo läpäisee kaiken luodun. Tämän tiivistää hänen runonsa *Lyhyt messu*:

**Hiljaa
kuin sienet ja ruohot ja muurahaiset
sateessa
olivat taivaat ja maa täydet
hänen kunniaansa**

*Kirjoittaja on vapaa tutkija
pohjoiskarjalaisista maisemista
ja Sinapinsiemenen jäsen.*

Pyhien yhteys

U sein rajoitamme kirkon niiden ihmisten organisaatioksi, jotka samastuvat selvästi sen jäseniksi. Mutta kirkko kaikkine ihmisineen, jotka kuuluvat Kristukselle, tuona todistajien ruumiina, jotka paljastavat elävää Kristusta, ulottuu pitkälle yli kaikkien inhimillisten laitosten rajojen. Kuten Jeesus itse sanoi, Henki ”puhaltaa missä tahtoo” (Joh. 3:8). Jeesuksen Henki voi koskettaa sydämiä missä ikinä hän tahtoo. Mitkään inhimilliset rajat eivät häntä pidätä.

On olemassa ylösnousseesta Kristuksesta todistava pyhien yhteys, joka ulottuu maailman ääriin ja niitäkin ulommas. Sen helmaan mahtuvat kauan sitten eläneet ja meistä kaukana olevat ihmiset. Se on tuo suunnattoman suuri miesten ja naisten yhteisö, joka sanoin ja teoin on julistanut ja julistaa Jeesuksen herruutta.

Jumalan kansan laaja verkosto

Apostoli käyttää kaikista niistä, jotka kuuluvat Kristukseen, nimitystä ”pyhät” tai ”pyhä kansa”. Hän osoittaa kirjeensä niille, jotka ovat ”Kristuksen Jeesuksen pyhittämiä, Jumalan kutsumia pyhiä” (1.Kor 1:2, vrt. Ef 1:1). Tämä pyhyys on Jeesuksen Hengen työtä. Paavali sanoo vielä: ”Me kaikki, jotka kasvot peittämättöminä katsellemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutomme saman kirkkauden kaltaisiksi, kirkkaudesta kirkkauteen. Tämän

saa aikaan Herra, joka on Henki.” (2.Kor. 3:18)

Pyhät kuuluvat Jumalan kansan laajaan verkostoon, joka loistaa kuin tähtien paljous maailmankaikkeuden pimeällä taivaalla.

Jeesuksen ja pyhien muiston suojassa

Pyhien yhteyteen kuulumisen merkitsee sitä, että elämme kosketuksessa kaikkiin Jeesuksen Hengen uudistamiin ihmisiin. Tämä yhteys on syvä ja turvallinen. Ne, jotka ovat eläneet Jeesuksen veljinä ja sisarina, elävät edelleen meissä, vaikka ovat kuolleet, aivan niin kuin myös Jeesus elää edelleen meissä, vaikka hän on kuollut.

Me elämme elämäämme Jeesuksen ja pyhien muiston suojassa, ja tämä muisto on todellista läsnäoloa. Jeesus ja hänen pyhänsä kuuluvat meidän kaikkein tutuimpaan ja hengellisimpään tietoomme Jumalasta. He inspiroivat meitä, ohjaavat ja rohkaisevat meitä ja antavat meille toivoa. He ovat meidän jatkuvassa muutoksessa elämisemme lähde. Niin, me kannamme heitä sydämissämme ja näin pidämme heitä läsnä kaikille, joiden kanssa elämme ja teemme työtä.

*Henri J.M.Nouwen,
Uskon ja viisauden sanoja,
Karas-Sana 2000,
suom. Anna-Maija Raittila*

Sinapinsiemenen SYYSKOKOUS ja SEMINAARI

”Me kuulumme yhteen”

Lauantaina 24.11. klo 10 – 15.30
Ukinrannassa, Ruutanantie 10, Kangasala

Ohjelma:

- 10.00 Yhdistyksen sääntömääräinen syyskokous
- 12.00 Keittolounas ja kahvit, vapaaehtoinen maksu Sinapinsiemen ry:lle
- 13.00 Päivärūkoushetki kappelissa
- 13.30 Seminaari: ”Me kuulumme yhteen”
Lyhyet virikepuheenvuorot: paikalle pyydetty edustajia mm. Sininauhaliitosta, Kaupunkilähetyksestä, Sopimusvuoresta, OmaPolusta, Uudesta Tuulesta
Ryhmäkeskustelut ja yhteenveto
- 15.30 Päätös.

SYYSKOKOUSKUTSU

Sinapinsiemen ry:n jäsenet kutsutaan sääntömääräiseen syyskokoukseen lauantaina 24.11.2012. klo 10.00

Ukinrantaan, os.Ruutanantie 10, Kangasala.
Käsiteltävinä ovat sääntömääräiset asiat:

- Hallituksen laatima toimintasuunnitelma vuodelle 2013
- Hallituksen laatima talousarvio vuodelle 2013
- Tilintarkastajien valinta

Turussa 20.8.2012

Leena Kairavuo

Sinapinsiemen ry:n hallituksen puheenjohtaja

Pyhän valossa, arjen ilossa

”Herrani, sinä olet valo – sinussa ei ole mitään pimeyttä.”

Näillä sanoin alkava rukous nousi mieleeni, kun uutinen Anna-Maija Raaittilan kuolemasta tavoitti minut hetki sitten. Vuosikymmeniä sitten hankin Anna-Maijan suomentaman *Hiljaisuuden rukouksia* -kirjaseen Omenapuukylästä ja juuri tähän rukoukseen kiinnittyi *Valoa aamuun, iloa päivään* -kirjani (2009, Kirjapaja). Vein sen pari kevättä sitten hänelle valkokuokkojen kera. Iloinen ja avoin kohtaaminen viipyi sielussani.

Oma tekstini ei liittynyt vain mainittuun rukoukseen, vaan hiljaisuuden rukousten henkeen: valoon, armoon, iloon ja toivoon. Tämä levollisuuden henki välittyi kaikista muistakin Anna-Maijan löytämistä, suomentamista, eloon virvoittamista ja uutta luovista teksteistä. Tämän uskon oppilaana on syntynyt myös kirja *Pyhän valossa* (2010, Kirjapaja), johon tässä kirjoituksessa liityn.

Pyhän eteen

Pyhäpäivä tulee kerran viikossa, hätäilemättä. Ei tarvitse miettiä, miten sen kuluttaa. Pyhä tulee vastaan. Pyhän saa ottaa lahjaksi. Saa käyttää aikaa Luojansa, itsensä ja läheistensä kohtaamiseen. Elämään tulee syvyyttä, iloa, mielekkyyttä, virkistystä.

Valo on meistä riippumaton, mutta me olemme riippuvaisia valosta. Hapuillem-

me kohti hengellistä elämäntapaa ja Jumalan läheisyyttä, vapaata hengitystä. Rukoilemme, että hänen läsnäolonsa täyttäisi meidät ja virtaisi meidän kauttamme lähimmäisiin. Janoamme Pyhää. Kaipaamme yhteyttä.

Kirjan mietiskelytekstejä olen tehnyt läpi vuoden, viikko viikolta, pyhä pyhän jälkeen. Kirjan runkona on vuodenvieritys ja kirkkovuoden rytmi

Elokuu on marjojen aikaa

Hyvältä tuntuu, kun kesän lopulla saamme suut täyteen auringon kypsyttyä marjoja. Suven suloiset marjat ovat raikkaita ja aromikkaita. Tässä ajassa on juhlan tuntua: luontoon ja puutarhaan on katettu yltäkyläinen pöytä. Niin kaunis, värikäs ja terveellinen!

Satoa saadaan korjata sieltäkin, minne ei ole ihmiskäsin mitään istutettu ja minne puolesta ei ole nähty vaivaa. Pensaat kantavat satoa vuodesta toiseen, metsien marjat ja muu anti on vapaasti kerättävissä. Hienoa on myös seurata pienten lasten tutustumista ensimmäisinä kesinä marjojen makuun ja maailmaan. Tämä kaikki on Luojan ihmeellistä ja jatkuvaa huolenpitoa luomistaan ihmisistä! Ja miten tuhansin tavoin maa tuottaa hedelmää eri puolilla maailmaa. Jumala avaa kätensä ja kaikki tulevat ravituiksi (Ps.104:28).

Silloin tällöin aavistan, että minunkin elämästäni kasvaa hedelmiä. Millaisia? Karvaita vai mauttomia? Vai tuoreita ja

toisia ravitsevia? Luonnosta näemme, ettei oksa voi tuottaa hedelmää itsestään. Emme mekään voi tuottaa hyvää satoa ilman yhteyttä elämän lähteeseen.

Sanatkin ovat hedelmiä

Anna-Maijalle ja monille meistä pyhiinvaellus Taizén Sovituksen kirkkoon on ollut ehjäksi tekevä käännekohta elämässä. Olemme päässeet maistamaan ja etsimään Sovituksen hedelmiä. Niissä maistuu kärsivällisyys, ilo, rohkaisu, toivo. Millaisista hedelmistä meidän puumme tänään tunnetaan? Saisimmepa Sananlaskujen (18:4, 21) henkeä: Syvä kuin meri on harkittu puhe, virraksi paisuu viisauden lähde. Kielen

varassa on elämä ja kuolema – niin kuin kieltä vaalit, niin korjaat hedelmää.

On hetkiä, jolloin sanamme ovat kullan arvoisia, mutta vaikenemisemme vielä arvokkaampaa. Ja kuitenkin: Sanoilla me rakennamme siltoja ja lohdutusta. Miten kiihollinen onkaan ihmisestä, jonka sanoissa maistuu hyvä hedelmä ja raikas aromi!

Me kaikki Marjat ja Maijat ja matit ja joosepit liitymme toisiimme ja yhdessä muistamme sisartamme ja Vapahtajamme äitiä: Marian kohdun hedelmästä levisi siunaus koko ihmiskunnalle. Marian pojassa on toivo meille kaikille.

*Jumala, kiitos kaikista marjoista
ja luonnon antimista metsissä, vesissä ja mailla.*

Sinä muistutat meitä paratiisista!

*Kiitos äiti Mariasta, jonka poika
teki sinne tien.*

*Kasvata minunkin elämästäni hedelmää,
joka on sinun hedelmäsi.*

*Kiitos Anna-Maijasta, sinun maijastasi, marjastasi,
joka eli tarhassasi ja tuotti, niin uskomme ja koemme,
satakertaisen sadon.*

*Kiitos paratiisiksi puista, joiden keskellä hän saa levätä.
Aamen.*

*Kirjoittaja on Seinäjoen seurakunnan
perheneuvonnan johtaja.*

KIRJALLISUUTTA

PÄIVI VUORILEHTO

Hengellinen matkaopas

Peppi Sievers on tehnyt ansiokkaan työn kokoamalla pieneksi opaskirjaksi ignatiaanisten hengellisten harjoitusten historiaa ja peruskäsitteitä. Kirjasen lukija tulee samalla kutsutuksi mukaan ignatiaaniseen rukouselämään. Kaipaus Jumalan luo herää ja voimistuu.

Suostuin kirjoittamaan ajatuksiani kirjan pohjalta en ignatiaanisuuden asiantuntijana, vaan pikemminkin sellaisena lukijana, joka kuuluu tämän kirjan kohderyhmään. Olen jo saanut maistaa jotain siitä annista, mitä tämän perinteen mukaisilla retriiteillä on tarjottavana, mutta samalla on herännyt kysymyksiä, joihin kirjanen osaltaan vastaa, mutta jota lukiessa nousee uusiakin kysymyksiä.

Lähtökohtana harjoituksille on se, että ihminen voi olla dialogisessa vuorovaikutuksessa Jumalan kanssa. Jumalan hyvyys ja rakkaus vetää meitä parannukseen ja herättää kaipauksen kokea ja välittää yhä enemmän tuota rakkautta. Täysimittaisissa kolmenkymmenen päivän harjoituksissa ensimmäisen viikon fokuksena on synty, toisen viikon Jeesuksen elämä maan päällä inkarnaation ihmeestä palmusunnuntaihin, kolmannella viikolla seurataan Jeesuksen kärsimystä ja kuolemaa hautaan saakka ja neljännen viikon fokus on ylösnou-

Peppi Sievers: Kaipaus Jumalan luo. Pieni opaskirja ignatiaanista retriiteistä. Sinapinsiemen ry 2012

semuksen riemu ja ilo. Viides viikko kestää koko loppuelämän ja toteutuu opetuslapsena elämän arjessa. Tähän asti näin pitkiä ignatiaanisia harjoituksia on voinut tehdä vain ulkomaisissa retriittikeskuksissa, mutta tamperelaisten retriittinohjaajien järjestäminä täysimittaiset harjoituksetkin ovat alkaneet todentua kolmessa kymmenen päivän jaksossa.

Toistaiseksi tutumpia suomalaisille retriittinkävijöille ovat kahdeksanpäiväiset ignatiaaniset retriitit ja sitä lyhyemmät henkilökohtaisesti ohjatut retriitit. Kirja neuvoo konkreettisella tavalla, miten ignatiaaninen retriitti ja osallistujan siellä toteuttamat raamattumietiskelyt toteutetaan.

Hengellinen kasvu on hidasta ja usein kasvu tekee kipeää. Luodaksemme yhteyden Jumalan meidän on luotava yhteys myös omaan itseemme. Kirjassa kerrotaan, että tässä prosessissa tarvitaan materiaalina kaikkea sitä, mitä ”Vaeltajalla” on: muistot, mielikuvitus, aistit, äly, tunteet, ruumis, haaveet, unelmat. ”Kumppani” pyrkii kuuntelemaan sitä, miten ”Vaeltaja” on vuorovaikutuksessa Jumalan kanssa ja mikä voisi auttaa häntä lähemmäs Jumalaa ja kuuntelemaan syvintä kaipaustaan ja seuraamaan kutsumustaan. ”Kumppanin” tehtävänä on pitää samanaikaisesti auki väylää kolmeen suuntaan: ”Vaeltajaan”, Jumalaan ja omaan itseensä.

Peppi Sievers on psykiatri, psykoterapeutti, psykoanalyttikko ja pappi. Parhaiten hänen asiantuntemuksensa ja persoonallinen antinsa tulee mielestäni esiin liitteesä, jossa hän pohtii psykoterapian ja hengellisen ohjauksen yhteneväisyyksiä ja eroja. Yhteistä molemmille auttamisen tavoille on toisen ihmisen kunnioitus ja kuunteleminen siten, että itse tulee myös hänen kertomastaan kosketetuksi. Omat asiat on osattava laittaa syrjään ja tehdä näin tilaa autettavan kokemuksille.

Sievers selittää myös yleistajuisesti transferenssin ja vastatransferenssin käsitteitä. Psykoterapiassa transferenssi on pääasi-

allinen työskentelyn väline, hengellisessä ohjauksessa taas keskitytään ”Vaeltajan” vuorovaikutukseen Jumalan kanssa. Vastatransferenssi on yksinkertaistaen kaikkea sitä, mitä auttajassa herää ja tapahtuu, kun hän on läsnä toisen ihmisen kanssa. Herkkyys kuulla sitä, mitä itsessä tapahtuu ja työstää tuota informaatiota siten, että se palvelee autettavaa, on yhteistä psykoterapiassa ja hengellisessä ohjauksessa.

Tuo luku oli itselleni tärkeä, sillä omat kysymykseni ignatiaanisuuteen liittyen nousivat siitä, miten se kommunikoi muiden auttamisen tapojen ja erilaisten hengellisten perinteiden kanssa. Ignatius Loyola oli Lutherin aikalainen ja molemmat toimivat tahoillaan kirkon uudistajina. 1500-luvulta on kuljettu pitkä matka ja ihmeen paljon käyttökelpoista on edelleen molempien uudistajien ajattelussa. Silti olisi sääli jättää käyttämättä kaikkea sitä, mitä hengellisen matkan avuksi on löydetty heidän jälkeensäkin.

En lähtisi lääkärielle, joka sanoo käyttävänsä puhtaasti keskiaikaisia hoitokeinoja (vaikka silloin varmaan löydettiin monia perustavaa laatua olevia asioita) ja kysymyksiä herää myös, jos hengellisessä ohjauksessakin käytetään vain ja ainoastaan keskiaikaista metodia. Ignatiaanisuudessa on paljon hyvää, jota haluaisin oppia paremmin ja löytää käyttöön, mutta en haluaisi myöskään sivuuttaa sellaisia hengellisen ohjauksen tapoja, joita on tarttunut mukaan muualta, monenlaisten perinteiden opettamana.

Koska olen luterilainen enkä jesuiitta, ei minusta koskaan tule aitoa ignatiaanista

ohjaajaa, mutta paljon voin hyödyntää tästä ohjaamisen tavasta ja paljon olen myös saanut ignatiaanisen perinteen mukaan ohjatuista retriiteistä. Olo on ollut kirkas ja kiitollinen retriitti toisensa jälkeen. Erityisen arvokkaana pidän ignatiaanisisia retriiteissä sitä, että Raamatun tekstit saavat siinä puhutella ”Vaeltajaa” tuoreella tavalla ja että voin luottaa prosessiin, jonka ne käynnistävät. Tämän löydön rinnalla elää muitakin perinteitä, joiden tarkoituksena on auttaa ohjattavaa tarkastelemaan hengellistä matkaansa, kuuntelemaan Jumalan puhuttelua ja löytää oma tapansa elää hengellistä elämää.

Peppi Sieversin kirjalle toivon jatkoa, sillä vaikka aiheeseen liittyvää kirjallisuutta on runsaasti, niin suomeksi vielä valitettavan

RIITTA HEINO

Unelmamme yhteisöstä ei kuole

Näin pari viikkoa sitten, Uuden Seelanin matkallani unta, että tämän juttu oli jo painettuna Sinapinsiemen lehdessä. Sen oli kirjoittanut Anna-Maija. Se oli niin hauskaa mutta myös radikaalia tekstiä, että en uskalla laittaa sitä tähän. Mutta uneni kertoo kahdesta asiasta; Anna-Maijan, hengellisen äitini ajatukset ovat pohjana ajatuksestani ja kokemuksestamme Sinapinsiemenen yhteisöistä ja toisaalta uneni kertoi, että kaikkea ei voi sanoa ääneen.

vähän. Tässäkin kirjassa jotkut sitaateista ovat pelkästään englanniksi tai ruotsiksi ja osin myös suomenkielisessä tekstissä saatasi äidinkielen opettajan punakynä viuhua. Toisaalta tuo puhekielenomaisuus tekee kirjasta mukavan tuttavallisen ja välittömän. Tietynlaisesta luonnosmaisuudesta huolimatta kirjoittajan asiantuntemus ja asiaan vihkiytyminen välittyy lukijalle. Kirja toimii hyvin koulutusmateriaalina, mutta myös oman hengellisen matkan tukena ja oppaana.

Kirjoittaja on teologian lisensiaatti ja retriittipappi Turusta.

Me olimme mukana alusta asti. Syksyllä 1979 kirjoitettiin juhlallisesti Sinapinsiemen yhdistyksen perustamisasiakirja. Yhdistys piti perustaa, että saisimme alkaa elää yhteisössä, Omenapuukylässä. Kaikki taitavat tietää miten Omppulan kanssa kävi. Ja tämän lukijat tuntevat varmaan myös Morbackan historiaa.

Mutta mitä se merkitsi meille! Kuusi viimeistä vuotta, saavuttuamme (vihdoin kotiin 20 vuoden Afrikan vaellukseltamme) olemme eläneet vihdoin käytännössä

yhteiselämän arkea. Mutta sitä ennen yli kolme vuosikymmentä haaveilimme yhteiselämästä, vietimme lyhyitä jaksoja Morbackassa ja Omppulassa. Kaipasimme sinne, kadepdimme sinne menneitä ja vaikka kuulimme arjen välillä raskaistakin vaiheista, emme luovuttaneet unelmaamme emmekä kaipuutamme.

Kolme vuotta Morbackassa oli hienoa aikaa. Meille Afrikan yhteisöllisestä elämästä ja aika suuren perheen arjesta luovuttuamme, yhteisö oli parasta mitä saatoimme elämältä Suomessa odottaa. Olimme työteliäitä, joskus vaatimusten ja lähihistorian paineen alla. Välillä väsyimme ja hämmennyimme, välillä koimme yksinäisyyttä, mutta olimme pääsääntöisesti onnellisia.

Anna-Maijasta luopuminen, koko paikasta luopuminen teki elämäämme mielettömän suuren paineen. Olisi kai ollut viisasta siinä vaiheessa luovuttaa kokonaan – en tiedä.

Kuitenkin Ukinrannassa sitten väsyttävän muuton jälkeen, koimme helpotusta vanhoista paineista, koimme uusien mahdollisuuksien olevan lähellä ja alkavan itää.

Mutta voimavaramme taisivat olla vähissä minkään kovin uuden luomiseen. Meidän oli oikeastaan vasta Kangasalla tultava kokonaan Suomeen, arkeen ja realiteetteihin täällä. Ja herättävä siihen todel-

lisuuteen että yhteisöä, josta olimme vuosikymmeniä unelmoineet ja puhuneet, sitä ei ollutkaan. Tai oli herättävä siihen todellisuuteen, että yhteisö onkin jotain aivan muuta kuin mitä unelmamme.

Yhteisö Suomessa tarkoittaa yksilöiden lyhytaikaista sitoutumista yhteiseen elämään, ja silloin kun se heille sopii. Yhteisöön tulevien ihmisten ei tarvitse ainakaan ennalta jakaa samoja arvoja kovinkaan pitkälle toisten kanssa. Yhteisö palvelee yksilön tarpeita ja parhaimmassa tapauksessa hoitaa ja antaa uusia voimia, ajatuksiakin. Mutta monessa tapauksessa yhteisö myös

raskauttaa, velvoittaa, vaatii, riistää ja turhauttaa.

Yhteisö kiinnostaa satoja ihmisiä, mutta sitoutuminen siihen vain harvoja. Yhteisön pitäisi olla muutakin kuin kaksi tai kolme ihmistä, joiden päätyö on vielä talon ulkopuolella. Kristillisen yhteisön malleja ei Suomessa juuri ole. Yhteisöt, joihin olemme tutustuneet

muualla maailmassa (Taizé,

Fransikaaniset yhteisöt Englannissa, Reuilly, Urban Vision -yhteisö Uudessa Seelanissa, Grand Champ) ovat kaikki luoneet vuosien saatossa vahvat yhteisöään- tönsä ja luoneet omat selviytymisstrategiansa vieraiden vastaanoton, oman hengellisen elämän hoitamisen sekä radikaalienkin ympäristöön vaikuttavien toiminto-

Anna-Maija vierailulla Ukinrannassa toukokuussa 2010.

jen kanssa. Ja liekö sattumaa, että kaikissa näissä yhteisöissä on myös vahva diakoninen ote vahvan rukouselämän rinnalla. Taistelu oikeudenmukaisemman maailman, köyhien olojen parantamisen, syrjittyjen mukaan ottamisen puolesta. Niin, taistelu ja rukoushiljaisuus.

Ukinrannan kauniissa miljöössä nuorimme yhteiselämämme tukipylväät (taistelu ja rukous) olivat vain ontuen näkyvillä. Parasta siellä on ollut päivittäiset rukoushetket, parhaat viikonloput olivat retriittiviikonloput. Yhä edelleen arvostan hienoja pohdintoja ja kaipaan hupailunhetkiä iltapalapöydässä ja paratiisiviikolla. Yhä edelleen olen kiitollinen Jumalalle siitä mahdollisuudesta, jonka Morbacka ja Ukinranta antoivat vieraiden vastaanottamiseen. Moni vieras, joka yöpyi luonamme, osoittautui Paavalin sanojen mukaan todella enkeliksi.

Mutta puolitiehen jäi taistelu, kilvoittelu, oikeudenmukaisuuden etsiminen, syrjäytyneiden mukaan saaminen, tulisijan lämmön tarjoaminen niille, jotka sitä eniten olisivat kaivanneet.

Mutta tämä kaikki oli vain minun – tai Olkin ja minun – unelmamme yhteisöstä. Kaikilla muilla on omansa, erilaiset unel-

mansa. Ja suurin osa ei taida edes haaveilla yhteiselämästä. Ei ainakaan tosissaan, sitoutuakseen siihen muuten kuin yhden viikonlopun verran silloin tällöin. Näiden viikonloppujen tarjoaminen on jaloa työtä ja todellista työtä, ja se voi joillekin riittää yhteiselämän sisällöksi. Meille se ei tainnut riittää. Yhä vielä sisällämme palaa sen tulisijan roihu, joka kutsuu meitä taas lähtemään eteenpäin. Erityisesti Anna-Maijaa, mutta myös monia muita rakkaasti kiittäen, väliaikaisuuden dynamiikassa.

Ja lopuksi sitaatti Anna-Maijalta: ”Jokainen vaiheemme on väliaikainen. Ja kuitenkin emme ole missään vaiheessa irrallisia. Kuulumme Isän, uutta luovan Jumalan täydelliseen suunnitelmaan, ja siksi keskeneräisyytemme on ladattu ilolla. Elämme paljaan taivaan alla, emme tiedä missä on seuraavan teltan paikka. Mutta retken vetäjä on joka vaiheessa paikalla”. (Kirjasta A-M. Raittila: Niin kevyt on rakkaus, Kirjapaja 2012)

Kirjoittaja on pastori, joka miehensä Olavin kanssa oli vuosina 2006–2012 Sinapinsiemenen yhteisökodin vastuunkantaja.

UKINRANTA uudessa vaiheessa

Ukkijärvi päilyy sinisenä ja tumman varjoisena sinä elokuisena iltana, jona saavun Ukinrantaan tapaamaan Leena ja Jarmo Rautiaista, jotka heinäkuussa ovat vastaanottaneet Ukinrannan isännöyden. Ukinranta on ”Sinapinsiemenen tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle”, niin kuin hallitus sen määritteli siinä vaiheessa, kun yhdistys oli vuonna 2009 muuttanut keskeisen toimipisteensä Kaarinan Morbackasta tähän Lähetysseuralta vuokrattuun kiinteistöön Kangasalan keskustassa. Sitä ei enää voinut kutsua yhteisöksi samassa mielessä kuin Morbackaa, koska sinne ei ajateltu ottaa kovin monia vakituksia asukkaita. Silloin otettiin käyttöön Anna-Maija Raittilan yhteyskirjeistä tuttu käsite ”tulisija”, koska Ukinrannan tulisi olla paikka, johon tullaan yhteen, yhteisen tulisijan ympärille kohtaamaan, lepäämään, olemaan yhdessä. Ukinrannan vetäjien, isäntäpariskunnan, tehtävänä on ensisijaisesti pitää paikkaa yllä ja ovia avoimina. Ja tietysti vaalia Sinapinsiemenen perinteitä.

Leenalle ja Jarmolle muutto Ukinrantaan on ollut iso muutos, vaikka paikka on heille ennestään hyvinkin tuttu. He ovat olleet siellä paljon talkoolaisina. Molemmat ovat koulutukseltaan kauppatieteen mais-

tereita ja asuneet Helsingissä. Leena on toiminut yksityisyrittäjänä ja siirtynyt hiljattain konsulttiyritykseen, joka on käynnistämässä toimintaansa Tampereella. Jarmo toimi aikaisemmin rahoituslalla, sitten rakennuttajana ja myös isännöitsijänä. Molemmat tekevät työtään Ukinrannasta käsin ja toivovat voivansa hoitaa Ukinrannan isännöityä työnsä ohessa.

Kun Sinapinsiemenen hallituksen puheenjohtaja Leena Kairavuo viime syksynä soitti ja kysyi, olisiko heidän mahdollista ottaa tällainen tehtävä vastaan, ajatus alkoi pikku hiljaa tuntua mahdolliselta. Ukinrannassa kiehtoivat hiljaisuus, sitoutuminen ja ihmisten kohtaaminen. Paikkanaanhan se on mitä viehättävin – varsinkin keuhkoilla. He olivat kyllä nähneet, ettei se ole mikään helppo tehtävä oman työn ohessa hoidettavaksi, ei mikään onnena. Yhteisötalo ilman yhteisöä! He toivovat, että talkoolaisien avulla he kuitenkin saavat asiat luistamaan.

Leena ja Jarmo tahtovat edelleen kehittää Ukinrantaan myös retriittitalona, vaikka rakennus ei ole siihen kaikkein soveliaimpia. Molemmilla on retriitinohjaajakoulutus. He haluavat myös tutkia, voisiko majoitustiloja kevyesti muuntamalla saada niihin enemmän retriitin edellyttämää yk-

sityisyyttä. Retriitti kuuluu edelleen Ukinrannan kantaviin pilareihin. Täksi syyskaudeksi on suunniteltu kaksi retriittiä ja yksi viikonloppu, joka sisältää johdattelua hiljaisuuteen vasta-alkajille.

Eräs alue, johon Leena ja Jarmo haluivat erityisesti paneutua, on Taizéssa käyneitten nuorten kokoaminen. Vuosittain käy Suomestakin satoja nuoria Taizéssa. He voisivat löytää tiensä Ukinrantaan ja havaita, että täälläkin toteutuu pienessä mittakaavassa jotakin vastaavaa. Leena ja Jarmo ovat itse lähdössä syyskuussa viikoksi Taizéen. Ukinranta on myös mukana Taizé Helsinki 2012 -tapahtuman järjestämisessä ja esillä sen info-tiskillä. Nuorten adventti-tapahtumassa halutaan koota yhteen siellä mukana olleita ja Taizéssa käyneitä nuoria.

Morbackan perinteitä jatkanut Ukinrannan ”paratiisiviikonloppu” erityisesti lapsiperheille jäi tänä vuonna toteutumatta vetäjien vaihtumisen vuoksi, mutta ensi vuonna se taas pidetään, toivovat Leena ja Jarmo. Sen suunnittelu on jo aloitettu!

Millaiseksi tulisijaksi Leena ja Jarmo haluavat Ukinranta kehittää? Erilaisten ihmisten kohtaamispaikaksi, johon voi tulla lepäämään, olemaan, elämään hetken yh-

teisöelämää. Kun henkilökuntaa ei kuitenkaan ole palvelujen tuottamiseen, Leena ja Jarmo iloitsevat sellaisista vieraista, jotka tulevat toimeen mahdollisimman itsenäisesti ja ovat valmiit tarttumaan toimeen yhteiselämän rakentamiseksi. He toivovat ennen kaikkea Sinapinsiemenen jäsenten löytävän Ukinrannan kohtaamispaikkaan. Heidän kanssaan voidaan toivottavasti aikanaan kääntyä myös ulospäin ja saada mukaan uusia. Musiikille he haluavat myös antaa paljon sijaa Ukinrannassa. Syksyn ohjelmassa on mm. kolme Taizé-laulujen iltaa.

Paikallisen seurakunnan kanssa miettään uusia kuvioita. Halu yhteistyöhön on olemassa molemmilla tahoilla. Muitakin yhteistyökeskusteluja viritellään vähitellen. Keskiviikkoisin klo 18–21 on Ukinrannassa tutustumista varten avointen ovien ilta, jolloin on tarjolla pientä iltapalaa ja mahdollisuus osallistua iltarukoukseen.

Hiljentymisen sekä retriiteissä että hetkipalveluksissa päivittäin johdattelee pyhän eteen. Pyhän kunnioittaminen lähtee myös siitä, että pyhä ja arki erotetaan toisistaan. Pyhyys ei kuitenkaan rajoitu hiljentymisen hetkiin. Keskellä arkea voimme saada pyhyiden kokemuksia ihmisistä.

Kysyn vielä, mikä on parasta Ukinrannassa. Aamu-uinnit! tulee nopea vastaus. Hetken miettimisen jälkeen: kohtaamiset. Yllättävät, spontaanit, ohjelmoimattomat kohtaamiset ihmisten kanssa.

Haastattelijana Juhani Veikkola

Leena ja Jarmo katsovat luottavaisina tulevaisuuteen ja toivottavat meidät tervetulleiksi Ukinrantaan. Toivotamme siunausta heidän tehtävänsä.

Ukinrannan ohjelma syksyllä 2012

Rukoushetket päivittäin klo 8 (ei sunnuntaisin) ja 20.

Ukinrannassa voi viivähtää rukoushetken ajan tai sovittaessa pidempäänkin. Talkootöitä voi tehdä sovittuina ajankohtina (yhteys ensin isäntiin). Yövyttäessä omat lakanat mukaan.

Keskiviikkoisin avoimet ovet klo 18–21 tutustumista varten, pientä iltapalaa tarjolla. Lisäksi tuttujen Taizé-laulujen laulamista ja uusienkin opettelua 19.9., 17.10. ja 14.11. iltoina.

15.9. (la)

Syystalkoot

26.–28.10. (pe–su)

Hiljaisuuden retriitti.

Leena ja Jarmo Rautiainen. Hinta 100 e.

9.–11.11. (pe–su)

Hiljaisuuden retriitti.

Soili Juntumaa. Hinta 100 e.

17.–18.11. (la–su)

Hiljaisuutta vasta-alkajille.

Johdattelua hiljaisuuteen musiikin, kuvan ja keskustelujen kera. Ei vaadi aiempaa retriitti-kokemusta tai uskonnollista taustaa. Hinta 100 e.

30.11.–2.12. (pe–su)

Taizé-henkinen adventtitapaaminen.

Hinta 80 e, alle 30-vuotiaat 40e.

Tämän lehden teemoihin liittyvää kirjallisuutta Sinapinsiemenen nettikaupassa

Kainulainen, Pauliina,
MISSÄ SIELU
LEPÄÄ, 27 €

Harmanen, Eija,
PYHÄN VALOSSA, 25 €

Sievers, Peppi,
KAIPAUS JUMALAN LUO
Pieni opaskirja ignatiaan-
nisista retriiteistä, 15 €

Kantonen, Koivula, Zitting,
IKKUNA PYHYYTEEN
Ekumeeninen ikonikirja, 30 €

Kainulainen, Pauliina,
PYHÄN KOSKETUS LUONNOSSA
Johdatus ekoteologiaan, 30 €

www.sinapinsiemen.fi/tuotteet.html
Kirjoja saa myös käteisellä Ukinrannan myymälästä.

*Tähän syksyn rakkauteen
ei kätkeydy mitään pimeää*

sillä surussa ei ole muuta

kuin lähteviä lintuja

ja me olemme

parvessa mukana.

*Anna-Maija Raittila
Anna meidät toisillemme, 1974*

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalla lähimmäisenrakkaudella. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle koulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisiija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tampereelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenen hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
- 2) Avoimuus yhteiselämälle
- 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja 4) Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisiija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian

Gujaratissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikkäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiensien lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämässä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiosta kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskustelufoorumi.

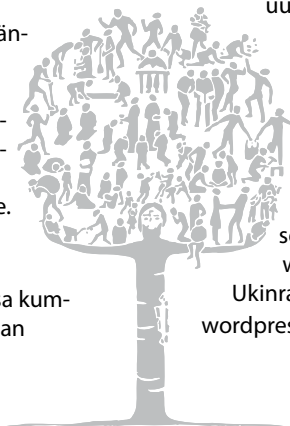
Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaanisien ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retiriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsenien tukea ja osallisuutta. Olet tervetullut mukaan toimintaamme.

Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2011 on 25€, opiskelijat 10€, tili 800017-843759, viite 95442.

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme www.sinapinsiemen.fi sekä

Ukinrannan blogista <http://ukinranta.wordpress.com/>.

Liity jäseneksi Sinapinsiemenen!

JUHANI

Jos et ole vielä Sinapinsiemen ry:n jäsen ja haluat mukaan joukkoomme, ota yhteyttä sihteeriin: Timo Ruotsalainen, sihteeri@sinapinsiemen.fi

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Juhani Veikkola
Kivipadontie 6 C 19
00640 HELSINKI
Puh. 050-556 0083
Sähköp. juhani.veikkola@elisanet.fi

Taitto:

Anne Tervahauta / Kuvitella
www.kuvitella.net

Tilaukset ja

osoitteenmuutokset:

Timo Ruotsalainen
Jäkärilantie 8 C 15
00940 HELSINKI
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
Puh. 050-571 3223

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2012
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI

ISSN 1239 5889